

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 11781

гр. София, 18.03.2024 г.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 38 СЪСТАВ, в закрито заседание на осемнадесети март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: **ВЛАДИМИР СТ. КЪНЕВ**

като разгледа докладваното от **ВЛАДИМИР СТ. КЪНЕВ** Гражданско дело № 20231110149399 по описа за 2023 година

Съдът, след като констатира, че исковата молба отговаря на изискванията на закона, предявените искове са процесуално допустими, изпълнена е процедурата по чл. 131 ГПК, и страните са направили доказателствени искания, на основание чл. 140, ал.1 ГПК, чл.140, ал. 3, изр.1 ГПК,

О П Р Е Д Е Л И:

Изготвя следния проект за доклад по делото:

Ищцата твърди, че на 29.06.2023г. между нея (в качеството ѝ на кредитополучател) и „Изи Асет Мениджмънт“ АД (кредитодател), е сключен Договор за паричен заем № 4838268, придружен от Погасителен план към него, Договор за предоставяне на гаранция № 4838268, сключен между ищцата и „Файненшъл България“ ЕООД, Стандартен европейски формуляр за предоставяне на информация за потребителските кредити.

Посочва, че съгласно чл. 2 от Договора, заемодателя предава в собственост на заемателя сумата от 3 400 лв., наричана в договора ЗАЕМНА СУМА, а заемателя се задължава да върне същата на Заемодателя при следните условия:

-Вид на ползвания паричен заем: потребителски заем по продукт: EasySpecial.

-Уговорена е двуседмична погасителна вноска в размер на 254,23 лева.

-Срокът на заема бил уговорен за период от 18 месеца.

-Брой на дължимите вноски – 18

-Датите на плащане на всяка от погасителните вноски, последователно са както следва: 01.08.2023, 31.08.2023, 30.09.2023, 30.10.2023, 29.11.2023, 29.12.2023,

28.01.2023, 27.02.2024, 28.03.2024, 27.04.2024, 27.05.2024, 26.06.2024, 26.07.2024, 26.07.2024, 25.08.2024, 24.09.2024, 24.10.2024, 23.11.2024, 23.12.2024.

Твърди, че бил уговорен Фиксиран лихвен процент по заема: 40,00%, приложим на годишна основа към сумата на усвоения кредит. Сочи, че размерът в лева на договорната лихва се равнява на разликата между общо дължимата, посочен в т.7 и заемната сума.

Сочи, че лихвеният процент е валиден за целия срок на договора, фиксиран и не подлежи на промяна. Твърди, че всяка една погасителна вноска съдържа главница и лихва. Заявява, че с всяка вноска се погасява част от главницата и начислената възнаградителна лихва върху остатъчната съобразно погасителния план главница за съответния период в зависимост от периодичността на вноските.

Твърди, че е бил уговорен лихвен процент на ден, приложим при отказ от договора – в размер на 0,11 %.

Сочи, че общата сума, дължима от Заемателя като се вземат предвид допусканията, посочени в т. 8, възлиза в размер на 4576,14 лева. Твърди, че общата сума се състои от размера на заемната сума и размера на възнаградителната лихва за целия срок на настоящия договор и е изчислена към момента на неговото сключване.

Поддържа, че бил уговорен годишен процент на разходите на заема – 48,35 %. При условия за усвояване на цялата сума по заема – веднага след сключване на настоящия договор.

Сочи, че съгласно чл. 4, ал.1 от Договора заемателят се задължава в срок до три дни, считано от датата на сключване на настоящия договор да предостави на Заемодателя едно от следните обезпечения:

- Две физически лица – поръчители
- Банкова гаранция с бенефициер
- Одобрено от Заемодателя Дружество – гарант, което предоставя гаранционни сделки.

Ищцата твърди, че към Към договор за паричен заем № 4838268 е налице и Договор за предоставяне на гаранция № 4838268 от 29.06.2023 г, сключен между „ФАЙНЕНШЪЛ БЪЛГАРИЯ“ ЕООД и ищцата. Соци, че съобразно преамбюла към договора, потребителят е одобрен за получаване на паричен заем и съответно е сключил договор за паричен заем № 4838268 с "ИЗИ АСЕТ МЕНИДЖМЪНТ" АД.

Твърди, че потребителят е отправил искане към „ФАЙНЕНШЪЛ БЪЛГАРИЯ“ ЕООД, последното да предостави гаранция за изпълнение на задълженията на Потребителя към "ИЗИ АСЕТ МЕНИДЖМЪНТ" АД по посочения договор за паричен заем, а след преценка от страна на „ФАЙНЕНШЪЛ БЪЛГАРИЯ“ ЕООД, същото дружество е взело решение за сключване на настоящия договор.

Сочи, че съгласно чл.1 ал.1 от Договора за гаранция, Потребителят възлага, а Гарантът се задължава да издаде гаранция за плащане (за изпълнение на парични задължения) в полза на "ИЗИ АСЕТ МЕНИДЖМЪНТ" АД, с наредител Потребителят, с цел гарантиране за изпълнението на всички задължения на Потребителя, възникнали съгласно Договора за паричен заем, както и за всички последици от неизпълнението на задълженията на Потребителя по Договора за паричен заем, за сума, покриваща както следва:

- задължение за връщане на заемната сума в размер на 3400 лева

- задължение за плащане на възнаградителна лихва

- задължение за плащане на законната лихва за забава в случай на забава на плащането, разходи за събиране на вземането, съдебни разноски и адвокатски хонорар.

Твърди, че съгласно чл.1 ал.2 от Договора Гаранцията се издава от Гаранта и влиза в сила в срок от 3 дни от подписването на настоящия договор и в случай, че потребителят не изпълни задължението си по чл.4 т.1 и чл.4 т.2 от Договора за паричен заем в указания срок за предоставяне на обезпечение - поръчителство от две физически лица или банкова гаранция.

Посочва, че съгласно чл.2 от Договора за гаранция, настоящия договор влиза в сила, в случай че Потребителят не изпълни задължението си по чл.4 т.1 и чл.4 т.2 от Договора за паричен заем в указания срок за предоставяне на обезпечение - поръчителство от две физически лица или банкова гаранция.

Сочи, че съгласно чл. 3, ал. 2 от Договора Потребителят заплаща възнаграждението по начините, установени в Договора за паричен заем, за плащане на задълженията на Потребителя по Договора за паричен заем.

Посочва, че съгласно чл. 3, ал. 2 от Договора „Изи Асет Мениджмънт“ АД е овластено да приема вместо Гаранта изпълнението на задължението на Потребителя за плащане на възнаграждение по този Договор съгласно ал. 1 на настоящия член и всички други вземания на Гаранта по този Договор.Твърди, че в случай, че платената по този начин сума е недостатъчна за погасяване на изискуемите задължения на Потребителя към „Изи Асет Мениджмънт“ АД и на задължението на Потребителя към Гаранта по този договор, с внесената сума се погасяват с приоритет задълженията към Гаранта.

Ищецът счита за необходимо да се посочи, че „ФАЙНЕНШЪЛ БЪЛГ АРИЯ“ ЕООД, с ЕИК: 202513690 е дъщерно дружество на "ИЗИ АСЕТ МЕНИДЖМЪНТ" АД и е налице свързаност между двете дружества.

Твърди, че цената на Договора за паричен заем се формира от сбора на общо дължимата сума (главници и лихва) и възнаграждението на гаранта, следователно цената на договора възлиза на 6 840 лева.

Сочи, че нито в Погасителния план, нито в Договора за потребителски кредит, нито в Договор за предоставяне на гаранция не е посочено какво точно се включва в ГПР - например, дали в ГПР се включва възнаграждението за дружеството гарант, което е свързано лице с дружеството кредитодател (тъй като дружеството кредитодател е едноличен собственик на капитала на дружеството гарант).

Твърди, че към датата на подаването на исковата молба ищцата е заплатила сума, по-ниска от главницата по Договора за паричен заем.

Посочва, че Договорът за паричен заем № 4838268 е недействителен на основание чл. 22 във вр. чл. 11, ал. 1, т. 10 от ЗПК, тъй като не е посочено кои точно разходи формират ГПР. Твърди, че не е достатъчно разходите само да са упоменати в договора, а е нужно споразумението да съдържа яснота кои точно разходи формират ГПР.

Ищцата твърди, че в практика на СЕС е прието, че изискването за посочване на ГПР е нарушено не само когато величината не е посочена в точен процент, но също така и когато не са посочени основните данни, които са послужили за неговото изчисляване /Решение от 20 септември 2018 г. по дело С-448/17 на СЕС/.

Сочи, че съобразно член 6, параграф 1 от Директива 2005/29 следва, че заблуждаваща е тази търговска практика, която съдържа невярна информация и следователно е измамна или по някакъв начин, включително посредством цялостното представяне, заблуждава или е възможно да заблуди средния потребител по отношение на един или няколко от посочените в член 6, точка 1 аспекти и във всички случаи подтиква или е възможно да подтикне потребителя да вземе решение за сделка, което в противен случай не би взел.

Ищецът твърди, че търговска практика като разглежданата по делото в главното производство, състояща се в посочването в договор за кредит на по-нисък от действителния ГПР, трябва да се окачестви като „заблуждаваща“ по смисъла на член 6, параграф 1 от Директива 2005/29, доколкото подтиква или е възможно да подтикне средния потребител да вземе решение за сделка, което в противен случай не би взел.“

Сочи, че записването в кредитния договор на размер на ГПР, който не е реално прилагания в отношенията между страните представлява "заблуждаваща търговска практика" по смисъла на чл. 68 д, ал. 1 и ал. 2, т. 1 от Закона за защита на потребителите, както е и в настоящия случай.

Заявява, че следва по ясен и разбираем за потребителя начин да са инкорпорираны всички разходи, които ще стори и които са пряко свързани с кредитното правоотношение. Ищцата твърди, че в договора трябва да е посочено не само цифрово какъв годишен процент от общия размер на предоставения кредит представлява ГПР, но изрично и изчерпателно да бъдат посочени всички разходи, които длъжникът ще направи и които са отчетени при формиране на ГПР. Соци, че поставянето на кредитополучателя в положение да тълкува всяка една клауза и да преценява дали тя

създава задължение за допълнителна такса по кредита, неключена в ГПР, противоречи на изискването за яснота, въведено с чл. 11, ал. 1, т. 10 от ЗПК.

Твърди, че сключването на акцесорния договор за предоставяне на поръчителство се явява част от сключването на договор за потребителски кредит. Заявява, че договорът за потребителски кредит не може да бъде сключен без да е обезпечен, тъй като е налице договорна обвързаност и между кредитора и поръчителя, с изричната уговорка за изплащане на възнаграждението по поръчителството наред с това по основното задължение по кредита, и то с възможност дължимото възнаграждение да се преведе на кредитодателя по негова сметка (чл. 3, ал. 3 от договора за гаранция).

Счита, че са налице основания да се приеме, че договорът е сключен в нарушение на добрите нрави и конкретно на принципите на добросъвестността, справедливостта и еквивалентността на насрещните престации. Твърди, че възнаграждението на поръчителя следва да бъде включено в ГПР и в погасителния план, нещо което не било извършено.

По отношение на иска с правно основание чл. 26, ал. 1 и ал. 2 от ЗЗД:

Ищецът твърди, че Договорът за поръчителство е съглашение между кредитора и поръчителя, а длъжникът е трето за това правоотношение лице, чиято воля не е правопораждащ елемент от фактическия състав, който следва да се осъществи за валидното му възникване.

Твърди, че договарянето, че кредитополучателят ще заплати възнаграждение на поръчителя вместо кредитора противоречи на добрите нрави и внася неравноправие в кредитното правоотношение по смисъла на чл. 143, т. 1 от ЗПК.

Поддържа, че поставянето на изискването за заплащане на възнаграждение за осигуряване на лично обезпечение противоречи на целта на Директива 2008/48, транспонирана в ЗПК.

Твърди, че от член 8, параграф 1 от Директива 2008/48 в светлината на съображение 28 става ясно, че преди сключването на договор за кредит кредиторът е длъжен да направи оценка на кредитоспособността на потребителя, като при необходимост това задължение може да включва да се направи справка в съответната база данни.

Сочи, че задължение за предварителна оценка на платежоспособността на длъжника преди отпускане на кредита произтича и от разпоредбата на чл. 16 от Закона за потребителския кредит.

Твърди, че изискването за осигуряване на обезпечение превръща сключването на договора за предоставяне на поръчителство в задължително условие за получаването на кредита. Посочва, че подобно изискване противоречи на [чл. 16 от ЗПК](#) и на

[Директива 2008/48](#) относно потребителските кредити, която забранява безотговорното кредитиране, повишаващо опасността от неплатежоспособност и свръхзадлъжнялост на потребителите.

Сочи, че поставянето на условие за усвояване на кредита чрез осигуряване на поръчителство с високо възнаграждение осъществява фактическия състав на неравноправността и разкрива недобросъвестността на кредитодателя.

Ищцата твърди, че такава клауза, прехвърля риска от неизпълнение на задълженията на финансовата институция за предварителна оценка на платежоспособността на длъжника върху самия длъжник и води до допълнително увеличаване на размера на задълженията.

Твърди, че отделно от това, в случай като настоящия, когато на длъжника се вменява задължение да осигури възнаграждение за обезпечение, с което дългът му нараства, се получава ефект на създаване на опасност от свръхзадлъжнялост на длъжника, тъй като размерът на задълженията се увеличава.

Заявява, че доколкото договорът за поръчителство е акцесорен, то недействителността на главния договор за потребителски кредит води до недействителност и на договора за поръчителство, поради липса на правно основание за неговото сключване.

Моли за разсрочване на задължението за връщане на главницата съобразно погасителния план по договора за потребителски кредит.

Претендира минимално адвокатско възнаграждение по чл. 38, ал. 1 във вр. с ал. 2 от Закона за адвокатурата по двата иска, както следва:

По иска с правно основание чл. 22 от Закона за потребителския кредит (ЗПК) във вр. с чл. 11, ал. 1, т. 10 от ЗПК във връзка с чл. 26, ал. 1, минималното адвокатско възнаграждение възлиза на 757.61 лева без ДДС, респ. 909.13 лева с ДДС.

По иска с правно основание чл. 26, ал. 1 и 2 ЗЗД минималното адвокатско възнаграждение е на стойност от 526.38 лева без ДДС, респективно 631,65 лева с ДДС.

Ищцата П. Г. Н. моли съда както следва:

1. Да прогласи за недействителен Договор за паричен заем № 4838268, сключен между П. Г. Н., ЕГН *****, в качеството и на Кредитополучател и "ИЗИ АСЕТ МЕНИДЖМЪНТ" АД, ЕИК: 131576434 в качеството му на Кредитодател на основание чл. 22 от ЗПК във вр. с чл. 11, ал. 1, т. 10 от ЗПК във връзка с чл. 26, ал. 1, предложение първо от ЗЗД.

2. Да прогласи за недействителен Договор за предоставяне на гаранция № 4838268, сключен между П. Г. Н., ЕГН *****, и "ФАЙНЕНШЪЛ БЪЛГАРИЯ" ЕООД, с ЕИК: 202513690 на основание чл. 26, ал. 1 и ал. 2 от ЗЗД

3. Да осъди „ИЗИ АСЕТ МЕНИДЖМЪНТ“ АД, ЕИК 131576434 и "ФАЙНЕНШЪЛ БЪЛГАРИЯ" ЕООД, с ЕИК: 202513690, да заплати на адвокат А. Д. сторените по делото разноски на основание чл. 38, ал. 1, т. 2 от Закона за адвокатурата, както са описани тук в исковата молба и съгласно приложения списък на разноските, както и всички разноски по делото.

В условия на евентуалност моли съда при отхвърляне на така предявените искове изцяло или отчасти да съобрази, че според практиката на СЕС (т. 5 от Диспозитива на Съединени дела С-224-19 и С-259-19) не се допуска правна уредба, която позволява част от процесуалните разноски да се възлагат върху потребителя в зависимост от размера на недължимо платените суми, които са му били върнати вследствие на установяването на нищожност на договорна клауза поради неравноправния и характер, като се има предвид, че подобна правна уредба създава съществена пречка, която може да възпре потребителя да упражни предоставеното от Директива 93/13 право на ефективен съдебен контрол върху евентуално неравноправния характер на договорни клаузи.

В срока по чл. 131 ГПК ответникът „Файненшъл България“ ЕООД е депозирал отговор на исковата молба, в който оспорва исковата молба като неоснователна. Твърди, че разпоредбите на закона за потребителския кредит са неотносими към договорите за поръчителство. Заявява, че всякакви твърдения за нищожност на основание разпоредби на Закона за потребителския кредит са напълно ирелевантни. Твърди, че основният предмет на договора за поръчителство не става част от съдържанието на договора за потребителски кредит.

Поддържа, че Дружеството сключва договори за поръчителство в рамките на дейността, за която е регистрирано. Твърди, че възнаграждението по договора за предоставяне на поръчителство не е разход по кредита, а е насрещна престация срещу поетото задължение за обезпечаване на кредит. Посочва, че възнаграждението по договора за предоставяне на поръчителство, като насрещна престация срещу поетото задължение за обезпечаване на кредит не противоречи на нито една императивна разпоредба. Твърди, че правоотношението между ищеца и „Файненшъл България“ ЕООД е самостоятелно и влиза в действие под условие, че заемателят не предостави обещаните обезпечения на заемотателя.

Заявява, че твърденията на ищеца, че договорът е уговорен неравноправно в ущърб на потребителя са несъстоятелни. Твърди, че ищецът е имал възможността да избере дали да сключи договора или не. Сочи, че ищецът е можел да избира между три вида обезпечения, които да представи – банкова гаранция, поръчители или дружество гарант. Оспорва твърдението на ищеца, че договорът за поръчителство е сключен в противоречие на добрите нрави. Твърди, че договорът за поръчителство е сключен в

съответствие с принципите на добросъвестността и справедливостта.

Сочи, че задължавайки се да отговаря солидарно с цялото си имущество за задълженията на заемателя, не получава нещо в повече, от това което предоставя.

Твърди, че поръчителството се простира върху всички последици от неизпълнението на главното задължение, включително и разносните по събиране на вземането, с оглед на което престациите могат да бъдат разглеждани като нееквивалентни, но в полза на ищцовата страна, а не в полза на Поръчителя, чиято отговорност може да бъде ангажирана в размер, надвишаващ с много полученото възнаграждение. Сочи, че дължимото му възнаграждение по Договор за предоставяне на поръчителство е определено след извършена преценка на риска. Посочва, че ако насрещната страна го е считала за несправедливо висок, то тя изобщо не би сключила договора. Поддържа че към момента на сключване на договора, по времето на неговото изпълнение и до приключването му спор между страните не е съществувал.

Сочи, че съгласно Определение № 381 от 14.04.2016 г. по гр. д. № 1275 / 2016 г. на ВКС, - Нееквивалентността на престациите не води до нищожност на договора.

Твърди, че при сключването на договора е действал добросъвестно. Сочи, че твърденията на ищеца, че договорът за поръчителство не е породил правни последици на основание обстоятелството, че обезпечава нищожна кредитна сделка са несъстоятелни. Твърди, че дори Съдът да приеме, че Договорът за заем е нищожен, то на „Файненшъл България“ ЕООД, изпълнявайки задължението си по Договора за предоставяне на поръчителство се дължи възнаграждение в пълен размер.

Сочи, че дори и да се установи, че договорът за потребителски кредит е недействителен, потребителят, съгласно Закона за потребителския кредит, остава задължен за чистата стойност на кредита.

Заявява, че в договора за поръчителство ясно и разбираемо е написано, че „Файненшъл България“ ЕООД се задължава да сключи договор за поръчителство с „Изи Асет Мениджмънт“ АД, по силата на който да отговаря солидарно с потребителя за неговите задължения по договор за заем, а потребителят се задължава да заплати на „Файненшъл България“ ЕООД възнаграждение посоченото в договора възнаграждение.

Моли съда да постанови решение, с което да отхвърли изцяло като неоснователни и недоказани предявените иски.

Претендира разноски, включително и възнаграждение за процесуално представителство в размер на 360,00 лева. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

В срока по чл. 131 ГПК е депозиран отговор и от „Изи Асет Мениджмънт“ АД, в който заявява, че предявеният иск е неоснователен. Твърди, че процесният договор за

паричен заем е действителен и е в съответствие с изискванията на чл. 10, ал. 1, чл. 11, ал. 1, т.7- т.12 и т.20 и ал. 2 от Закона за потребителския кредит.

Твърди, че договорът за потребителски кредит е в съответствие с изискванията на чл. 11, ал. 1, т. 10 от ЗПК.Сочи, че в процесния договор за потребителски кредит е посочен годишният процент на разходите, посочена е и общата сума дължима от потребителя.Твърди, че горепосочената разпоредба не предвижда в договора за потребителски кредит да бъдат нарочно изброени разходите, като такива участващи при формирането на ГПР, а да се посочат допусканията, използвани при изчисляване на ГПР.Сочи, че тези допускания са изчерпателно изброени както в чл. 19 от Директива 2008/48 на Европейския Парламент и на Съвета относно договорите за потребителски кредити, така и в издадения в нейното изпълнение ЗПК и по точно в точка 3 от Приложение № 1 към чл. 19, ал. 2 ЗПК.Твърди, че смисълът на закона е кредитополучателят да се запознае предварително с размера на сумата, която ще върне на банката под формата на ГПР, което изискване в случая е било изпълнено.

Поддържа, че годишният процент на разходите по договора включва всички разходи по кредита в съответствие с чл. 19, ал. 1 ЗПК.Сочи, че в годишния процент на разходите по процесния договор е включена само лихвата по кредита, тъй като това е единственият разход по кредита за кредитополучателят.

Твърди, че предвидените в чл. 4 от Договора за паричен заем обезпечения, не поражда разходи, които следва да бъдат включени в ГПР. Соци, че този извод следва от дефиницията на понятието „общ разход по кредита за потребителя“, дадена в § 1, т. 1 ДР ЗПК.Твърди, че с оглед на посочената разпоредба, евентуални разходи, свързани с представянето на банкова гаранция, намиране на поръчители или дружество-гарант не могат да бъдат разглеждани като елемент от общия разход по кредита за потребителя.

Твърди, че правоотношенията между заемополучателя и поръчителите, заемополучателя и банката, издала гаранцията, заемополучателя и дружеството-гарант са отношения между заемополучателя и трети лица, възникнали преди или след пораждаване на правоотношението по договора за кредит.Сочи, че те не са част от заемното правоотношение и евентуалните разходи, които могат да възникнат във връзка с тези отношения не биха представлявали пряк разход, свързан с кредита.

Поддържа, че евентуални разходи, свързани с представянето на банкова гаранция, намиране на поръчители или дружество-гарант не представляват и разход за допълнителна услуга, който трябва да се включи в ГПР, тъй като не са задължително условие за получаване на кредита.Заявява, че в процесния случай поетото от потребителя облигационно задължение по негов избор да осигури едно от възможни три вида обезпечения не само че не е задължително условие за получаване на кредита, но дори не обвързано с последици от неизпълнение.

Сочи, че възнаграждението на дружеството-гарант не е част от заемното правоотношение по Договора за заем и не представлява пряк разход, свързан с кредита.

Твърди, че Възнаграждението на дружеството-гарант е насрещна престация срещу поетото задължение за обезпечаване на кредит.Сочи, че същото е дължимо не към Заемодателя, а за предоставена услуга от „Файненшъл България“ ЕООД, като е уговорено да възникне задължение по нея, само при неизпълнение от страна на заемателя на задължението му да представи едно от другите две обезпечения по договора за заем.

Сочи, че основният предмет на договора за поръчителство е различен от основния предмет на договора за потребителски кредит.Твърди, че основният предмет на договора за поръчителство не става част от съдържанието на договора за потребителски кредит.

Поддържа, че възнаграждението по договора за поръчителство не представлява и разход за допълнителна услуга, който трябва да се включи в ГПР, тъй като сключването на договор с дружеството-гарант не е задължително условие за получаване на кредита.

Заявява, че Годишният процент на разходите по договора е изчислен съобразно указанията на чл. 19, ал. 2 ГПК, и неговият размер е в съответствие с изискванията на чл. 19, ал. 4 от Закона за потребителския кредит.

Твърди, че Годишният процент на разходите по договора не е по-висок от пет пъти размера на законната лихва по просрочени задължения в левове и във валута, определена с постановление на Министерския съвет на Република България - основния лихвен процент на Българската народна банка в сила от 1 януари, съответно от 1 юли, на текущата година плюс 10 процентни пункта /Постановление № 426 от 18 декември 2014 г. за определяне размера на законната лихва по просрочени парични задължения/, с оглед на което няма нарушение на чл. 19 от ЗПК.

Сочи, че надвишаването на законовия размер на годишния процент на разходите не води до недействителност на договора.

Твърди, че договорът за потребителски кредит е в съответствие с изискванията на чл. 11, ал. 1, т. 18 от ЗПК.Сочи, че представянето на обезпечение не е свързано с оценката на кредитоспособността и не я замества.

Посочва, че при отпускане на кредита дружеството е действало добросъвестно – на ищеца е предоставен СЕФ, в който са описани параметрите на кредита и изрично било посочено, че трябва да предостави едно от посочените обезпечения.

Поддържа, че ищецът е бил уведомен предварително, както за изискуемите обезпечения, така и за представянето на избраното от него обезпечение най-късно в тридневен срок след подписване на договора.

Сочи, че както сключването на договора за паричен заем при посочените условия, така и избора на обезпечение са зависели изцяло от волята на ищеца.

Изтъква, че при отпускане на кредита дружеството е действало добросъвестно – на ищеца е предоставен Стандартен европейски формуляр, в който са описани параметрите и условията на кредита. Сочи, че преди сключване на договора за кредит, ищецът е знаел, както параметрите на кредита, така и условието за предоставяне на обезпечение.

Твърди, че още преди да е бил обвързан от договор за предоставяне на потребителски кредит, в съответствие с чл. 5 от Закона за потребителския кредит, кредиторът своевременно му е предоставил, съобразно изразените от него предпочитания и въз основа на предлаганите от дружеството условия на договора, необходимата информация за вземане на информирано решение.

Посочва, че съгласно практиката на ВКС, след като ищецът, предварително запознат със съществените условия на кредита е изразил съгласие за сключване на договор, това съгласие и последващото подписване на договора следва да се приема, като изразяване на становище по предложените условия, частен случай на индивидуално уговорена клауза.

Моли за отхвърляне на предявените иски. Претендира разноски, включително и възнаграждение за процесуално представителство в размер на 360,00 лева. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

По тези съображения и на основание чл. 146 ГПК, съдът:

ОПРЕДЕЛИ:

СЪДЪТ приема представените от страните писмени доказателства.

ЩЕ СЕ ПРОИЗНЕСЕ по доказателствата след изслушване на страните.

НА ОСНОВАНИЕ чл. 146, вр. чл. 140, ал. 3 ГПК, на страните да се връчи препис от настоящото определение за насрочване, като те могат да вземат становище по него и дадените със същия указания най-късно в първото по делото открито съдебно заседание.

НАСРОЧВА делото за разглеждане в открито съдебно заседание на 28.06.2024г. от 9:20ч, за която дата и час да се призват страните с посочените по – горе преписи.

Определението не подлежи на обжалване.

Съдия при Софийски районен съд: _____

